

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 450/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Z. V., L., zastúpeného advokátom JUDr. T. N., N., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 ObdoV/55/2009 z 22. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. októbra 2010 doručená sťažnosť Z. V. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo V/55/2009 z 22. júla 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ uzatvoril s obchodnou spoločnosťou M., a. s., zmluvu o budúcej zmluve, predmetom ktorej bol odplatný prevod vlastníckeho práva k bližšie označeným motorovým vozidlám (ďalej len „predmetné motorové vozidlá“) za dohodnutú kúpnu cenu uhrádzanú vo vopred dohodnutých splátkach. Podľa dojednaní zmluvných strán bola obchodná spoločnosť M., a. s., ako budúci predávajúci povinná zaslať sťažovateľovi ako budúcemu kupujúcemu kúpno predajnú zmluvu na predmet zmluvy najneskôr do 1. januára 2006, a to po uhradení dohodnutej kúpnej ceny. Predmetné motorové vozidlá boli odovzdané sťažovateľovi do užívania dňom podpisu zmluvy 30. júna 2003. Uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 K 223/04 z 22. marca 2005 bol vyhlásený konkurz na majetok obchodnej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „úpadca“), ktorá bola právnym nástupcom obchodnej spoločnosti M., a. s. Konkurznou prihláškou si sťažovateľ uplatnil svoju pohľadávku v celkovej výške 12 289 642,30 Sk voči úpadcovi, pričom správca konkurznej podstaty ju neuznal vo výške 5 280 000 Sk, teda v sume rovnajúcej sa zaplatenej kúpnej cene za predmetné motorové vozidlá. K uznaniu aj tejto časti uplatnenej pohľadávky došlo až rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Cbi 54/05-78 z 8. februára 2007.

3. Sťažovateľ sa žalobným návrhom, označeným ako „*Žaloba o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty*“, doručeným krajskému súdu 5. apríla 2006 domáhal vydania rozsudku, ktorým sa hnutelné veci – predmetné motorové vozidlá, vylučujú zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu. Svoj nárok odvodil zo zmluvných dojednaní vyplývajúcich zo zmluvy o budúcej zmluve z 30. júna 2003 uzatvorenej s právnym predchodcom úpadcu, podľa ktorých mal sťažovateľ nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným motorovým vozidlám po 1. januári 2006, a to tak, že budúci predávajúci mal sťažovateľovi do 1. januára 2006 predložiť kúpnu zmluvu na predmetné motorové vozidlá. Svoj právny nárok podporil aj ustanovením § 445 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného

zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“). Krajský súd po vykonaní dokazovania rozhodol o zamietnutí sťažovateľovho žalobného návrhu z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu uznesením krajského súdu sp. zn. 3 K 223/04 z 22. marca 2005. Táto skutočnosť bola takou podstatnou zmenou okolností, s ktorou zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní účinný v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu spájaj aj zánik záväzku uzavrieť budúcu zmluvu a predmetné motorové vozidlá boli ako vlastníctvo úpadcu zaradené do jeho konkurznej podstaty. Vykonaným dokazovaním považoval súd za dostatočne preukázané vlastnícke právo úpadcu k predmetným motorovým vozidlám a ich opodstatnené zapísanie správcom konkurznej podstaty do konkurznej podstaty úpadcu. Ďalej súd dôvodil aj ustanovením § 290 ods. 2 Obchodného zákonníka s poukazom na to, že tým, že si sťažovateľ uplatnil svoje pohľadávky voči úpadcovi v konkurznom konaní a tieto boli zistené a uznané a zaradené do prvej triedy pre účely rozvrhu vrátane pohľadávky rovnajúcej sa zaplatenej kúpnej ceny za predmetné motorové vozidlá, zvolil si právo predpokladané citovaným ustanovením obchodného zákonníka ako dôsledok nesplnenia záväzku zo zmluvy o budúcej zmluve.

4. Najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 6 Obo 78/2009 zo 17. septembra 2009 na odvolanie sťažovateľa potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 9 Cbi 46/2006-64 z 19. mája 2009 ako vecne správny. Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 1 ObdoV/55/2009 z 22. júla 2010 sťažovateľom podané dovolanie odmietol, proti čomu sa sťažovateľ bránil podanou ústavnou sťažnosťou. Sťažovateľ v podanej sťažnosti dôvodil:

„Podotýkam, že v zmluve o budúcej zmluve bolo dohodnuté nadobudnutie vlastníckeho práva po 01. 01. 2006, takže podľa názoru sťažovateľa, vlastnícke právo k predmetným motorovým vozidlám nadobudol jednak úplným zaplatením kúpnej ceny a jednak uplynutím dátumu 01. 01. 2006...“

Na základe uvedeného skutkového stavu sa sťažovateľ domnieval, že jeho nárok na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty úpadcu je oprávnený, lebo podľa § 445 OBCHZ sťažovateľ a právny predchodca úpadcu v zmluve o budúcej zmluve... sa dohodli na výhrade vlastníckeho práva tak, že na sťažovateľa prejde vlastnícke právo po 01. 01. 2006, po úplnom zaplatení dohodnutej kúpnej ceny, čo sa aj stalo...“

Žalobca proti rozsudku najvyššieho súdu... č. k. 6 Obo 78/2009 zo dňa 17. 09. 2009... podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktoré bolo tiež Najvyšším súdom... odmietnuté z dôvodu neprípustnosti dovolania, a to bez toho, aby sa súd zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti...

Sťažovateľ namieta hlavne porušenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy... a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru...

K zásahu do vlastníckeho práva sťažovateľa došlo už tým, že v Zmluve o budúcej zmluve dohodnuté nadobudnutie vlastníckeho práva po 01. 01. 2006 k predmetným motorovým vozidlám nebolo právne umožnené úpadcom a ani na základe rozhodnutí jednotlivých súdov konajúcich o návrhu sťažovateľa ohľadne vylúčenia veci z konkurznej podstaty.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa... na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru... práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1, na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy... a podľa čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k dohovoru... bolo uznesením Najvyššieho súdu... č. 1 ObdoV/55/2009 zo dňa 22. 07. 2010 porušené.

Ústavný súd... zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu... č. 1 ObdoV/55/2009 zo dňa 22. 07. 2010 a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

8. V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru

9. Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv *inter alia* podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV/55/2009 z 22. júla 2010. Jeho podstatná argumentácia týkajúca sa napadnutého rozhodnutiu sa koncentrovala (bod 4) k nesúhlasu s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý odmietol ním podané dovolanie bez zohľadnenia jeho opodstatnenosti z vecnej stránky. „... dovolanie... bolo... Najvyšším súdom... odmietnuté z dôvodu neprípustnosti dovolania, a to bez toho, aby sa súd zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti“.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí (sp. zn. 1 ObdoV/55/2009 z 22. júla 2010) v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd... najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. O tento prípad v prejednávanej veci

nejde, lebo napadnutý rozsudok je rozsudkom potvrdzujúcim. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci; ani o tento prípad v predmetnej veci nejde, dovolací súd doposiaľ v tejto veci nerozhodoval, a preto nevyslovil (ani nemohol vysloviť) právny názor. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu; napokon ani o tento prípad nejde, lebo odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil.

Dovolanie je všeobecne prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 237 písm. a) až g) O. s. p. I keď sa dovolateľ žiadneho z týchto dôvodov nedovoľával, dovolací súd ex offi skúmal, či je daná prípustnosť dovolania z niektorého z týchto dôvodov, pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Keďže Najvyšší súd... dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., ani v zmysle § 237 O. s. p., dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu... odmietol, lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

13. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo

v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Podstatná argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu spočívala (bod 4 a 9) v jeho nesúhlase s odmietnutím ním podaného dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku z dôvodu jeho neprípustnosti, a to bez toho, aby sa najvyšší súd ako súd dovolací zaoberal vecnou stránkou dovolaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 78/2009 zo 17. septembra 2009 a v ňom obsiahnutými právnymi názormi na opodstatnenosť jeho nároku na vylúčenie ním označených hnutelných vecí z konkurznej podstaty úpadcu. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu bolo svojvoľné a tak zasahovalo do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno právne závery najvyššieho súdu k otázke prípustnosti dovolania považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich procesnoprávných zákonných ustanovení je namietané rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené.

16. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

17. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu namietal tiež porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

18. Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu len z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa neho taktiež porušené. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV/55/2009 z 22. júla 2010 a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp.

práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení ďalších sťažovateľových práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ako ani podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

19. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu zjavne neopodstatnená.

II.C

20. Sťažovateľ v texte podanej sťažnosti (pozri bod 2, 3 a 4) nesúhlasil tiež s právnym posúdením jeho veci (ako takej), o ktorej v inštančnom postupe rozhodovali – okrem dovolacieho – aj nižšie súdy, t. j. prvostupňový krajský súd a odvolací najvyšší súd. Uvedené tvrdenia ústavný súd vnímal ako súčasť širšej argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k – v petite označenému – napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu. Vychádzal pritom z obsahu § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 8) a zo skutočnosti, že sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený právnym zástupcom (advokátom), v podanej ústavnej sťažnosti napadol iba dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 ObdoV/55/2009 z 22. júla 2010. Rešpektujúc uvedené dispozičné oprávnenie strany sťažovateľa sa preto ústavný súd (súc viazaný návrhom sťažovateľa na začatie konania v zmysle čl. 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nemohol touto časťou sťažnosti zaoberať.

III.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2010